

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. birželio 26 d.*

Byloje C-369/04

dėl *VAT and Duties Tribunal*, Londonas (Jungtinė Karalystė) 2004 m. rugpjūčio 24 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2004 m. rugpjūčio 26 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Hutchison 3G UK Ltd,

mmO₂ plc,

Orange 3G Ltd,

T-Mobile (UK) Ltd,

Vodafone Group Services Ltd

prieš

Commissioners of Customs and Excise,

* Proceso kalba: anglų.

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kuri sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijos pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, P. Kūris, E. Juhász ir J. Klučka, teisėjai K. Schiemann, J. Makarczyk (pranešėjas) ir U. Löhmus,

generalinė advokatė J. Kokott,
posėdžio sekretoriai B. Fülöp ir K. Sztranc-Sławiczek, administratoriai,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. vasario 7 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Hutchison 3G UK Ltd, mmO₂ plc, Orange 3G Ltd, T-Mobile (UK) Ltd ir Vodafone Group Services Ltd*, atstovaujamų QC K. P. E. Lasok bei *solicitors* J. Turnbull ir P. Lomas,
- Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos M. Bethell ir R. Caudwell, padedamų QC P. Goldsmith, K. Parker ir C. Vajda bei *barrister* G. Peretz,
- Danijos vyriausybės, atstovaujamos J. Molde, padedamo *advokat* K. Hagel-Sørensen,

- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos W.-D. Plessing ir C. Schulze-Bahr, padedamų *Rechtsanwalt* K.-T. Stopp,
- Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos J. M. Rodriguez Cárcamo,
- Airijos, atstovaujamos D. O'Hagan, padedamo SC A. Aston ir BL G. Clohessy,
- Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos H. G. Sevenster ir M. de Grave,
- Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos K. Gross, R. Lyal ir M. Shotter,

susipažinęs su 2006 m. rugsėjo 7 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Prašymu dėl prejudicinio sprendimo prašoma išaiškinti 1977 m. gegužės 17 d. Šeštąją Tarybos direktyvą 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1, toliau – Šeštoji direktyva), ypač jos 4 straipsnį.

- 2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant bylą *Hutchison 3G UK Ltd, mm0₂ plc, Orange 3G Ltd, T-Mobile (UK) Ltd ir Vodafone Group Services Ltd* prieš *Commissioners of Customs and Excise* (netiesioginių mokesčių administratorius), kurių kompetencijai priklauso rinkti pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM) Jungtinėje Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystėje; šioje byloje siekiama, kad būtų pripažinta teisė atskaityti PVM, kurį šios bendrovės tariamai sumokėjo 2000 m. Valstybės sekretoriui prekybos ir pramonės klausimams (*Secretary of State for Trade and Industry*, toliau – Valstybės sekretorius) per aukcioną išdavus vadinamąsias „UMTS“ trečiosios kartos judriųjų telekomunikacijų licencijas (toliau – pagrindinėje byloje nagrinėjamos licencijos).

Teisinis pagrindas

Su PVM susijusios nuostatos

Bendrijos teisės aktai

- 3 Pagal Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 punktą PVM apmokestinamas prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, kai šalies teritorijoje už atlygį prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo.
- 4 Šios direktyvos 4 straipsnis nustato:

„1. „Apmokestinamasis asmuo“ – tai bet kuris asmuo, savarankiškai vykdomas bet kurioje vietoje bet kurią ekonominę veiklą, nurodytą 2 dalyje, nesvarbu, koks tos veiklos tikslas ar rezultatas.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta ekonominė veikla apima visokią gamintojų, prekyautojų ir kitų paslaugas teikiančių asmenų veiklą, įskaitant kasybą ir žemės ūkio gamybos veiklą bei įvairių profesijų atstovų veiklą. Materialaus ir nematerialaus turto naudojimas, siekiant gauti nuolatinių pajamų, taip pat laikomas ekonomine veikla.

<...>

5. Valstybinės, regioninės ir vietos valdžios institucijos ir kiti viešosios teisės subjektai neturi būti laikomi apmokestinamaisiais asmenimis veiklos, kurią jie vykdo, ar sandorių, kuriuos jie sudaro kaip valdžios institucijos, atžvilgiu, net jei jie renka rinkliavas, mokesčių už paslaugas, įmokas ar kitokius su tokia veikla ar sandoriais susijusius mokesčius.

Tačiau kai jie vykdo tokią veiklą ar sandorius, jie turi būti laikomi apmokestinamuoju asmeniu tokios veiklos ar sandorių atžvilgiu, jei jų traktavimas kaip neapmokestinamojo asmens labai iškraipytų konkurenciją.

Bet kuriuo atveju šias įstaigas reikia laikyti apmokestinamaisiais asmenimis D priede išvardytos veiklos atžvilgiu, jei toji veikla nėra tokio menko masto, dėl kurio ji būtų visiškai nereikšminga.“

<...>“ (Pataisytas vertimas)

5 Minėtos direktyvos 17 straipsnis numato:

„1. Teisė atskaityti mokestį atsiranda tuomet, kai atskaitytinas mokestis tampa mokėtinas.

2. Tiek, kiek prekes ir paslaugas apmokestinamasis asmuo naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, apmokestinamasis asmuo turi turėti teisę iš mokesčio, kurį jis turi sumokėti, atskaityti:

a) pridėtinės vertės mokestį, mokėtiną ar sumokėtą už kito apmokestinamojo asmens jam pateiktas prekes arba prekes, kurios jam bus pateiktos, ir už suteiktas paslaugas ar paslaugas, kurios jam bus suteiktos;

<...>“ (Pataisytas vertimas)

6 Šeštosios direktyvos D priedo 1 punktas numato telekomunikacijas.

Nacionalinės teisės aktai

7 1994 m. PVM įstatymas (*Value Added Tax Act 1994*) 4 straipsnio 1 dalyje nustato:

„PVM taikomas bet kokiam Jungtinėje Karalystėje vykdomam prekių tiekimui ar paslaugų teikimui, jeigu tai yra apmokestinamas prekių tiekimas arba paslaugų teikimas, kurį apmokestinamasis asmuo vykdo savo ekonominės veiklos ribose.“

Nuostatos dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamų licencijų suteikimo

Bendrijos teisės aktai

- 8 1997 m. balandžio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/13/EB dėl bendrųjų leidimų ir individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų (OL L 117, p. 15) galiojo iki 2003 m. liepos 25 dienos.
- 9 Šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalis nustato:

„Šioje direktyvoje:

<...>

- d) „esminiai reikalavimai“ – neekonominio pobūdžio su visuomenės poreikiais susijusios priežastys, galinčios versti valstybę narę nustatyti tam tikras sąlygas telekomunikacijų tinklams steigti ir (arba) valdyti bei telekomunikacijų paslaugoms teikti. Tokios priežastys yra telekomunikacijų tinklų operacijų saugumas, tinklų vientisumas ir pagrįstais atvejais paslaugų tarpusavio suderinamumas, duomenų apsauga, aplinkos apsauga, miestų ir regioninio planavimo tikslai, taip pat efektyvus dažnių spektro panaudojimas bei radijo bangomis veikiančių telekomunikacijų sistemų ir kitokių kosminių arba antžeminių techninių sistemų tarpusavio trukdžių išvengimas. <...>“

10 Pagal minėtos direktyvos 3 straipsnio 3 dalies antrąjį sakinį:

„Valstybės narės gali išduoti individualią licenciją tik tada, kai jos gavėjui yra leidžiama naudotis ribotais fiziniais bei kitokiais ištekiais, arba joje pagal III skirsnio nuostatas nustatyti ypatingi įpareigojimai arba suteiktos ypatingos teisės.“

11 Direktyvos 97/13 4 straipsnio 1 dalis nurodo bendrųjų leidimų sąlygas:

„Jeigu valstybės narės nustato, kad telekomunikacijų paslaugoms teikti turi būti gaunami bendrieji leidimai, tokiuose leidimuose pagrįstais atvejais gali būti nustatomos priedo 2 ir 3 dalyse pateiktos sąlygos. Šiais leidimais turi būti nustatyta mažiausiai sudėtinga atitiktį esminiams reikalavimams bei Priedo 2 ir 3 dalyse nurodytiems viešiesiems interesams užtikrinanti tvarka.“

12 Šios direktyvos III skirsnis, kurį sudaro 7–11 straipsniai, reglamentuoja individualias licencijas, kurios išduodamos pagrįstais atvejais. Minėtos direktyvos 8 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa numato, kad „sąlygos, kurios šalia su bendraisiais leidimais susijusių sąlygų gali būti pagrįstais atvejais nustatomos individualiose licencijose, pateikiamos Priedo 2 ir 4 dalyse“. Pagal minėto priedo 2.1 ir 4.2 punktus tai yra sąlygos, skirtos garantuoti atitiktį nustatytiems esminiams reikalavimams, ir specifinės sąlygos, susijusios su efektyviu radijo dažnių panaudojimu ir veiksmingu jų valdymu.

- 13 Pagal Direktyvos 97/13 10 straipsnio 1 dalį valstybės narės gali apriboti individualių licencijų skaičių tik tiek, kiek to reikia efektyviam radijo dažnių panaudojimui garantuoti. Pagal minėto straipsnio 2 dalies pirmąją įtrauką šiuo atžvilgiu jos privalo tinkamai atsižvelgti į būtinybę leisti vartotojui gauti maksimalią naudą bei palengvinti konkurencijos plėtrą. To paties straipsnio 3 dalies pirmoji pastraipa įpareigoja valstybes nares išduoti licencijas remiantis objektyviais, nediskriminuojančiais, išsamiais, skaidriais ir proporcingais atrankos kriterijais.
- 14 Iš minėtos direktyvos 11 straipsnio 1 dalies matyti, kad išduodant leidimus gali būti renkami mokesčiai, „skirti tik individualių licencijų išdavimo, administravimo, kontrolės ir įgyvendinimo procedūrų administracinėms sąnaudoms padengti“. Be to, šio straipsnio 2 dalis numato:
- „Nepaisant 1 dalies, valstybės narės gali, kai naudojami riboti ištekliai, leisti savo nacionalinėms reguliavimo institucijoms nustatyti mokesčius, skirtus optimaliam tokių išteklių panaudojimui garantuoti. Tokie mokesčiai turi būti nediskriminuojantys ir nustatomi visų pirma atsižvelgiant į poreikį skatinti naujų paslaugų plėtrą ir konkurenciją.“ (Pataisytas vertimas)
- 15 Direktyvą 97/13 panaikino ir nuo 2003 m. liepos 25 d. pakeitė 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) (OL L 108, p. 33).
- 16 Šios direktyvos 9 straipsnis nustato:

„<...>

3. Valstybės narės gali nustatyti, kad įmonės perduotų teises naudoti radijo dažnius bendrai su kitomis įmonėmis.

4. Valstybės narės užtikrina, kad apie įmonės ketinimą perduoti teises naudoti radijo dažnius būtų pranešta nacionalinei reguliavimo institucijai, kuri yra atsakinga už spektro skyrimą, ir kad bet koks perdavimas vyktų nacionalinės reguliavimo institucijos nustatyta tvarka ir būtų viešas. Nacionalinės reguliavimo institucijos užtikrina, kad tokie sandoriai neiškraipytų konkurencijos. Kai radijo dažnio naudojimas yra suderintas taikant (2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos) sprendimą Nr. 676/2002/EB (dėl radijo spektro politikos teisinio reguliavimo pagrindų Europos bendrijoje (Sprendimas dėl radijo spektro) (OL L 108, p. 1)) bei kitas Bendrijos priemones, dėl tokio perdavimo to dažnio naudojimas neturi keistis.“

Nacionalinės teisės aktai

¹⁷ Pagal 1949 m. Bevielio telegrafo įstatymo (*Wireless Telegraphy Act 1949*, toliau – 1949 m. WTA) 1 straipsnį niekas negali įrengti arba naudoti bevielio telegrafo stoties arba įrengti ar naudoti bevielio telegrafo aparato negavęs licencijos, kurią šiam tikslui išduoda Valstybės sekretorius pagal šį straipsnį. 1949 m. WTA numato, kad nesilaikant šio draudimo, taikomos baudžiamosios sankcijos.

¹⁸ 1998 m. Bevielio telegrafo įstatymo (*Wireless Telegraphy Act 1998*, toliau – 1998 m. WTA) 2 straipsnio 1 dalis numato licencijų suteikimo gaires, be kita ko, leidžiančias Valstybės sekretoriui rinkti didesnes nei administracinės išlaidos sumas. Pagal to paties straipsnio 2 dalies c punktą, renkant šias sumas, atsižvelgiama į siekį skatinti:

- veiksmingą elektromagnetinio spektro valdymą ir naudojimą,
- bet kokią ekonominę naudą, gaunamą naudojant bevielį telegrafą,
- inovacinių paslaugų vystymąsi, ir
- konkurenciją teikiant telekomunikacijų paslaugas.

¹⁹ 1998 m. WTA 3 straipsnio 1 dalis numato:

„Atsižvelgdamas į siekį skatinti optimalų elektromagnetinio spektro naudojimą, Valstybės sekretorius gali, priimdamas nutarimus, numatyti, kad šiuose nutarimuose numatytais atvejais arba pagal šiuos nutarimus nustatytais atvejais prašymai suteikti bevielio telegrafo licencijas turi būti pateikti pagal procedūrą:

- a) kuri nustatoma jo skelbiamame pranešime, taikant minėtus nutarimus, ir
- b) per kurią pareiškėjas pateikia pasiūlymą, nurodydamas sumą, kurią jis pasirengęs mokėti Valstybės sekretoriui už licenciją.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 20 2000 metų pavasarį per surengtą aukcioną Valstybės sekretorius suteikė pagrindinėje byloje nagrinėjamas licencijas.
- 21 Licencijas gavo įmonės, pasiūliusios didžiausią pinigų sumą už siūlomus dažnius; viena dalis šių dažnių buvo numatyta naujam rinkos subjektui. Pasibaigus aukcionui, visi pasiūlymus pateikę asmenys iš viso sumokėjo 22 477 400 000 GBP.
- 22 Aukcioną rengė Radijo komunikacijų tarnyba (*Radiocommunication Agency*), kuri yra Valstybės sekretoriaus prekybos ir pramonės klausimams vykdomoji tarnyba, Valstybės sekretoriaus vardu. Per viešojo pirkimo procedūrą jokia nuoroda į PVM nebuvo padaryta.
- 23 Taip suteiktos licencijos baigsis 2021 m. gruodžio 31 d., nebent jas iš anksto atšauks Valstybės sekretorius arba jų savininkas jų atsisakys.
- 24 Manydamos, kad tokiame suteikime taikomas PVM ir kad jis buvo įtrauktas į sumokėtas sumas, jas pirkusios bendrovės paprašė sugrąžinti, jų teigimu, pagal nacionalinės teisės aktus, perkėlusius Šeštosios direktyvos 17 straipsnį, sumokėtas PVM sumas. Kadangi jų prašymai buvo atmesti motyvuojant tuo, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamų licencijų suteikimui PVM netaikomas, jos kreipėsi į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pareikusi teismą.

25 Tokiomis aplinkybėmis *VAT and Duties Tribunal* (Londonas), nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

- „1. Atsižvelgiant į faktinių aplinkybių, dėl kurių šalys sutaria, išdėstyme <...> aprašytas aplinkybes, ar sąvoką „ekonominė veikla“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalių prasme reikia aiškinti taip, kad į ją patenka Valstybės sekretoriaus <...> per organizuojamą teisių naudoti telekomunikacijų įrenginius apibrėžtose elektromagnetinio spektro dalyse aukcioną vykdomas trečiosios kartos judriųjų telekomunikacijų licencijų išdavimas (toliau – veikla), ir kokie argumentai yra svarbūs atsakant į šį klausimą?

2. Atsižvelgiant į faktinių aplinkybių, dėl kurių šalys sutaria, išdėstyme aprašytas aplinkybes, kokie argumentai yra svarbūs atsakant į klausimą, ar Valstybės sekretorius, vykdydamas (aptartą) veiklą, veikė „kaip valdžios institucija“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalies prasme?

3. Ar, atsižvelgiant į faktinių aplinkybių, dėl kurių šalys sutaria, išdėstyme aprašytas aplinkybes, (aptartą) veiklą galima laikyti i) iš dalies ekonomine veikla, ir (ar) ii) ji iš dalies vykdoma viešosios teisės subjekto kaip valdžios institucijos, todėl ši veikla iš dalies gali būti apmokestinama pridėtinės vertės mokesčiu pagal Šeštąją direktyvą?

4. Kokia turi būti didelio konkurencijos iškraipymo Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalies antrosios pastraipos prasme tikimybė, ir kaip greitai jis turi atsirasti po tokios veiklos, kokia yra (aptarta), vykdymo tam, kad šią veiklą vykdančio asmens šios veiklos atžvilgiu būtų laikomas apmokestinamuoju asmeniu pagal minėtą nuostatą? Kiek atsakymui į šį klausimą turi įtakos mokesčio neutralumo principas?

5. Ar į Šeštosios direktyvos D priedo (į kurį daro nuorodą Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalies trečioji pastraipa) sąvoką „telekomunikacijos“ patenka Valstybės sekretoriaus per organizuojamą teisių naudoti telekomunikacijų įrenginius apibrėžtose elektromagnetinio spektro dalyse aukcioną vykdomas trečiosios kartos judriųjų telekomunikacijų licencijų išdavimas, atsižvelgiant į faktinių aplinkybių, dėl kurių šalys sutaria, išdėstyme aprašytas aplinkybes?

6. Jeigu i) valstybė narė Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 5 dalims įgyvendinti priima įstatymą, įgaliojantį valdžios instituciją (šiuo atveju Jungtinės Karalystės išdą) nustatyti taisykles, nurodančias, kokie valstybės institucijų prekių ar paslaugų tiekimai prilyginami apmokestinamiesiems sandoriams, ir ii) ši valdžios institucija, remdamasi jai taip suteiktais įgaliojimais, priima ar ketina priimti taisykles, numatančias, kad tam tikrai veiklai taikomas PVM, ar 1990 m. lapkričio 13 d. Sprendime *Marleasing* (C-106/89, Rink. p. I-4135, 8 punktas) įtvirtintas principas yra svarbus aiškinant minėtą nacionalinį įstatymą ir minėtas taisykles (ir jeigu taip, kaip jis svarbus)?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- ²⁶ Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar tokia veikla, kuria Valstybės sekretorius per aukcioną suteikia pagrindinėje byloje nagrinėjamas licencijas, yra „ekonominė veikla“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalių prasme.

- 27 Pagal Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 dalį apmokestinamasis asmuo – tai bet kuris asmuo, savarankiškai vykdamas bet kurioje vietoje bet kurią ekonominę veiklą, nurodytą 2 dalyje, nesvarbu, koks tos veiklos tikslas ar rezultatas. Ši „ekonominės veiklos“ sąvoka apibrėžta minėtoje 2 dalyje kaip apimanti visokią gamintojų, prekyautojų ir kitų paslaugas teikiančių asmenų veiklą, įskaitant, be kita ko, materialaus ir nematerialaus turto naudojimą, siekiant gauti nuolatinių pajamų.
- 28 Šiuo klausimu reikia patikslinti, kad nors Šeštosios direktyvos 4 straipsnis nustato labai plačią PVM taikymo sritį, ši nuostata apima tik ekonominio pobūdžio veiklą (šiuo klausimu žr. 1996 m. liepos 11 d. Sprendimo *Régie dauphinoise*, C-306/94, Rink. p. I-3695, 15 punktą; 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *EDM*, C-77/01, Rink. p. I-4295, 47 punktą ir 2005 m. gegužės 26 d. Sprendimo *Kretztechnik*, C-465/03, Rink. p. I-4357, 18 punktą).
- 29 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad apmokestinamojo asmens ir ekonominės veiklos sąvokų apibrėžimų analizė parodo ekonominės veiklos sąvokos taikymo srities apimtį ir jos objektyvų pobūdį ta prasme, kad veikla vertinama *per se*, neatsižvelgiant į jos tikslus ar rezultatus (žr., be kita ko, 2006 m. vasario 21 d. Sprendimo *University of Huddersfield*, C-223/03, Rink. p. I-1751, 47 punktą ir minėtą teismo praktiką).
- 30 Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju Valstybės sekretoriaus vykdomą veiklą sudarė tai, kad per aukcioną ūkio subjektams apibrėžtam laikotarpiui buvo perduodamos teisės naudoti tam tikrus elektromagnetinio spektro dažnius. Pasibaigus suteikimo procedūrai šiems operatoriams buvo išduodamas leidimas naudoti taip įgytas teises, kad jie įdiegtų telekomunikacinę įrangą, veikiančią konkrečiose minėto elektromagnetinio spektro dalyse.

- 31 Todėl reikia nustatyti, ar tokio leidimo išdavimas pagal savo pobūdį turi būti laikomas „turto naudojimu“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies prasme.
- 32 Pirmiausia reikia nurodyti, kad, kalbant apie šią nuostatą, „naudojimo“ sąvoka pagal bendros PVM sistemos neutralumo principo reikalavimus yra susijusi su visais sandoriais, kad ir kokia būtų jų teisinė forma, kuriais siekiama iš aptariamo turto gauti nuolatinių pajamų (šiuo klausimu žr. 1990 m. gruodžio 4 d. Sprendimo *Van Tiem*, C-186/89, Rink. p. I-4363, 18 punktą; minėto sprendimo *EDM* 48 punktą ir 2004 m. spalio 21 d. Sprendimo *BBL*, C-8/03, Rink. p. I-10157, 36 punktą).
- 33 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamą veiklą sudaro leidimų išdavimas ūkio subjektams; šie leidimai suteikia juos turintiems ūkio subjektams galimybę naudotis juose numatytomis naudojimosi teisėmis, viešai siūlant savo paslaugas už atlygį judriųjų telekomunikacijų rinkoje.
- 34 Tokia veikla yra priemonė įgyvendinti pagal Bendrijos teisę reikalaujamas sąlygas, kuriomis siekiama visų pirma užtikrinti racionalų dažnių spektro panaudojimą ir išvengti radijo bangomis veikiančių telekomunikacijų sistemų bei kitokių kosminių arba antžeminių techninių sistemų tarpusavio trukdžių, taip pat veiksmingai valdyti radijo dažnius, kaip tai matyti iš Direktyvos 97/13 2 straipsnio 1 dalies d punkto, 4 straipsnio 1 dalies ir 8 straipsnio 1 dalies nuostatų teksto.

- 35 Be to, svarbu pažymėti, kad tokių leidimų išdavimas pagal Direktyvą 97/13, taip pat 1949 m. WTA ir 1998 m. WTA priklauso išimtinai atitinkamos valstybės narės kompetencijai.
- 36 Taigi tokia veikla, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, laikoma būtina ir išankstine sąlyga ūkio subjektams, kaip antai ieškovė pagrindinėje byloje, patekti į judriųjų telekomunikacijų rinką. Ji nereikia kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos dalyvavimo minėtoje rinkoje. Iš tikrųjų tik šie subjektai, suteiktų teisių turėtojai, veikia nagrinėjamoje rinkoje naudodami aptariamą turtą, siekdami gauti nuolatinių pajamų.
- 37 Šiomis aplinkybėmis tokios veiklos, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, vykdymas pagal savo pobūdį nėra ūkio subjektų veikla. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad nesvarbu, jog šie subjektai gali perleisti savo teises naudoti radijo dažnius. Iš tikrųjų toks perleidimas, net jei jį toliau kontroliuoja už dažnių skyrimą atsakinga nacionalinė reguliavimo tarnyba, pagal Direktyvos 2002/21 9 straipsnio 4 dalį negali būti prilyginta viešosios valdžios leidimo išdavimui.
- 38 Todėl suteikdama tokį leidimą kompetentinga nacionalinė valdžios institucija nedalyvauja turto, kurį sudaro teisės naudoti radijo dažnių spektrą siekiant gauti nuolatinių pajamų, naudojime. Per šią suteikimo procedūrą ši institucija vykdo tik aiškiai jai pavestą elektromagnetinio spektro naudojimo kontrolės ir reglamentavimo veiklą.

- 39 Beje, tai, kad už licencijų, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, suteikimą mokamas mokestis, nekeičia šios veiklos teisinio kvalifikavimo (šiuo klausimu žr. 1997 m. kovo 18 d. Sprendimo *Diego Cali & Figli, C-343/95*, Rink. p. I-1547, 24 punktą ir nurodytą teismo praktiką).
- 40 Todėl šis suteikimas nėra „ekonominė veikla“ Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies prasme.
- 41 Šios išvados nepaneigia argumentas, kad, atsižvelgiant į šios direktyvos 4 straipsnio 5 dalį, neatmetama galimybė, jog viešosios teisės subjekto vykdoma reguliavimo veikla būtų laikoma ekonomine veikla tos pačios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies prasme, todėl šis subjektas turėtų būti laikomas apmokestinamuoju asmeniu šios veiklos atžvilgiu.
- 42 Iš tikrųjų, netgi darant prielaidą, kad tokia reguliavimo veikla gali būti laikoma ekonomine veikla, taikant Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 5 dalį, reikia iš anksto pripažinti, jog nagrinėjama veikla yra ekonominė. Iš šio sprendimo 40 punkte pateikto atsakymo matyti, kad taip nėra šiuo atveju.
- 43 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti taip, kad Šeštosios direktyvos 4 straipsnio 1 ir 2 dalys turi būti aiškinamos taip: už dažnių skyrimą atsakingos nacionalinės reguliavimo tarnybos per teisių naudoti telekomunikacijų įrenginius aukcioną vykdomas licencijų, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, suteikimas nėra ekonominė veikla šios nuostatos prasme ir todėl jis nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

Dėl kitų klausimų

- 44 Atsižvelgiant į pateiktą pirmojo klausimo atsakymą, į kitus klausimus atsakyti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 45 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 4 straipsnio 1 ir 2 dalys turi būti aiškinamos taip: už dažnių skyrimą atsakingos nacionalinės reguliavimo tarnybos per teisių naudoti telekomunikacijų įrenginius aukcioną vykdomas licencijų, kaip antai vadinamosios „UMTS“ trečiosios kartos judriosios telekomunikacijų licencijos, suteikimas nėra ekonominė veikla šios nuostatos prasme ir todėl jis nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį.

Parašai.